

kunde være Grund til at overveje, om de burde blive staaende — sætter man dem ud, vil det jo medføre, at Finanslovsforslaget kommer til at gaa tilbage til Folketinget, maaske gaa frem og tilbage mellem Tingene og ende i Fællesudvalg — saa er det for sent at sende Finanslovsforslaget herop midt i Marts.

Af de mange Ændringsforslag, som jeg før omtalte, er de fleste først kommet frem til tredje Behandling. Der har tidt været klaget over, og det har været erkendt ogsaa fra Folketingets Side, at det er urigtigt, at Bevillinger af et saa stort Omfang kun faar een Behandling i Folketinget forinden den endelige Afstemning over Finansloven. Det kan ikke undgaas, at der kommer Forslag frem under Behandlingen af Finansloven, og det viser sig at blive mange Forslag, der saaledes kommer frem, men det rigtige vilde jo være at faa dem frem saa vidt muligt saa tidligt, at i hvert Fald de væsentligste af dem kunde afgøres ved Finanslovens anden Behandling. Det er ikke heldigt, at saa mange først kommer frem til tredje Behandling. Men endnu uheldigere bliver det naturligvis, naar der til tredje Behandling fremkommer Spørgsmaal, om hvis Optagelse paa Finansloven der i det hele taget kan rejses berettiget Tvivl. Det er endnu mere uforvarligt at vente med den Slags Bevillinger til Finanslovens tredje Behandling.

Paa Finanslovsforslaget er der i Aar et Par Spørgsmaal, der først er kommet frem ved tredje Behandling, og som har den Karakter, at de efter min Mening ikke burde behandles og afgøres paa Finansloven. Det ene af disse Spørgsmaal gik da ogsaa ud. Der var ved en Skrivelse fra Kirke- og Undervisningsministeriet af 2den Februar — altsaa saa sent, at Spørgsmaalet først kunde ventes at komme frem ved tredje Behandling — rettet Anmodning til Finansudvalget om at optage en Række Lønningsforbedringer til Funktionærer ved Rigshospitalet, i alt omtrent en Snes. Jeg skal ikke udtale mig om denne Sags Realitet; det er meget muligt, at disse Funktionærer forholdsmæssigt er for lavt lønnede, at de burde lønnes bedre. Men det er ikke rigtigt at afgøre et saadant Stykke Lønningslov paa Finansloven. Nu har Folketinget etableret sit Lønningsudvalg som et staaende Udvalg. Naar der foreligger et eller andet Lønningsspørgsmaal, henvender det Udvalg, som har med Sagen at gøre, sig til Lønningsudvalget for at faa dets Erklæring, og naar denne Erklæring gaar ud

paa, at det kan gaa an at give de og de personlige Tillæg eller lignende, saa gør man det, og saa føler man sig betrygget derved. Det kan maaske siges at være tilstrækkeligt for Folketingets Vedkommende, thi det maa jo forudsættes, at dets Lønningsudvalg i det hele har Overblik over de forskellige Lønninger og deres indbyrdes Forhold til hinanden, og at det derfor har gode Betingelser for at kunne bedømme, om saadanne personlige Tillæg ved den og den Lejlighed kan være berettigede. Ved det Forslag, jeg nu taler om, har man forsømt at henvende sig til Lønningsudvalget. Ordføreren sagde, at der var for lidt Tid, men fra anden Side mente man, at der havde været Tid nok. Lønningsudvalget følte sig i alt Fald fornærmet, tilsidesat, fordi man ikke havde spurgt det, og det gjorde Indvendinger. En Del andre Medlemmer sluttede sig dertil, og Resultatet blev, at Ministeren tog sit Forslag tilbage.

Men der er ogsaa et andet Forslag, der gav Anledning til ikke ringe Forhandling. Det angik Statens Forhold til Havebrugsforsøgene. I Fjor Foraar var der et stort Møde, hvor mange sagkyndige fra Havebruket, Landbruget og forskellige Institutioner var samlede. Der blev der nedsat et Udvalg til at udarbejde en Plan, hvorefter Staten skulde tage det hele i sin Haand. For Tiden er der forskellige Havebrugsforsøgsanstalter, der er oprettede af private, særlig af Landboforeningerne, og som faar Støtte af Staten. Spørgsmaalet er nu, om det vil være rigtigst at blive ved den gamle Ordning, privat Drift med Statstilskud, eventuelt med Statens Hjælp til Bearbejdelse af Resultaterne, eller gaa over til at gøre det hele fuldstændig til et Statsforetagende. Principielt er jeg ikke stemt for, at Staten overtager mere og mere, og mere end højst nødvendigt. Jeg ved, at der er andre, der har den modsatte Opfattelse, det er noget, man kan forhandle om. Men det forekommer mig i alt Fald, at et Spørgsmaal som dette bør Folketinget ikke alene have Afgørelsen af. Og Forholdet er jo det, at alle disse Bevillinger og Ændringsforslag paa Finansloven afgøres som Regel af Folketinget alene. De kommer her op paa Finansloven, og vi stemmer over den samlede Finanslov og dermed over dem, men nogen Indflydelse paa dem eller paa deres Behandling har Landstinget ikke. For en Del Bevillingers Vedkommende kan det ikke være anderledes, men overfor saadanne Sager, der ubetinget bør afgøres